

nal- og amtsrådsvalg. Det er utrolig ambitiøst at køre noget ud, der i gamle dage tog 10-12 år, til noget, vi gør på 2 år. Det er meget ambitiøst.

Vi har naturplan, og vi har vandmiljøplan – jeg nævner blot det, jeg lige selv har siddet og kunnet notere ned. Vi har hele »Vækst med vilje«, vi har implementering af hele kultur- og medieforliget, og der er projektet »Flere i arbejde«, som forhåbentlig også omfatter et bredt udsnit af Folketingets partier, hele dén følgelovgivning. Vi har en universitetsreform. Det er et megaarbejde, som gerne skulle kunne stå i mange år og forhåbentlig blive et meget bredt forlig. Vi har reformer om forskning, der på samme måde forhåbentlig bliver et bredt forlig. Og der er bedre uddannelser og fælles ansvar på socialområdet. Vi har statens moderniseringsprogram, som jeg vil sige at Folketinget jo ikke har set arbejdsomfanget af endnu. Vi har set på regelforenklning; 198 forskellige forslag. Vi har hele vores digitaliseringsprojekt, så Folketinget kan glæde sig. Vi har hele arbejdet med integration.

Jeg vil blot sige: Alt det her er skjult mellem tallene. Der bliver rigeligt at se til, når det gælder Folketingets muligheder for overhovedet at være i stand til at løse hele den ambition om reformer.

Så til økonomien og det, der ligger bag finansloven. Det er jo rigtigt, at vi får fantastisk flotte karakterer af dem, der bedømmer dansk økonomi. Den tillid, vi møder, er en tillid til, at det, regeringen har lagt frem, også holder. Det er en tillid til, at de kritikpunkter, de tidligere har fremført, sikkert ikke længere er nødvendige, altså den kritik, man har haft om, at det jo er meget godt, at man siger, at man har styr på økonomien, men der har været minus omkring f.eks. vækst i udgifter i det kommunale selvstyre, altså hele det decentrale system.

Vi har i øjeblikket en rating, der er helt i top, og vi har et meget stærkt indløb af valuta, der er baseret på den tillid, der er til dansk økonomi. Det er, fordi vi følger linjen, og vi har hele tiden sagt og i virkeligheden givet den kredit til den tidligere regering, at linjen, der blev lagt omkring det middellange sigt til 2010, var vi enige i. Vi anerkender, at Det Radikale Venstre egentlig hele tiden har sagt, at den skal man holde fast i.

Man oplever så i dag og også tidligere, at Socialdemokratiet og fru Pia Gjellerup siger, at det er sådan noget, man kan tilpasse lidt hen ad vejen. Men virkeligheden er bare ikke, at det er noget, man kan tilpasse hen ad vejen. For hvis ikke

man korrigerer i tide, er det uopretteligt siden hen at korrigere. For så er differencen eller gabet mellem den vækst, man kunne finansiere, og den vækst, der rent faktisk er blevet aktuel, blevet alt for stort til, at man kan korrigere den. Et sådant skred skal tages i tide, og det er præcis det, der er sket i de aftaler, der er indgået med amter og kommuner, som vi er enige med amterne om, og som vi er enige med kommunerne om. Problemet er ikke skattestoppet.

Jeg anerkender, at man synes, det er et godt udsagn at have, at det er skattestoppet, der er problemet. Nej, det er ikke skattestoppet, vi styrer efter. Det er den grænse for vækst, som det er naturligt at nå frem til, hvis man skal kunne finansiere fremtidens udfordringer, f.eks. den skævvridning, der er i alderssammensætningen i Danmark, altså at vi første gang kommer ud for, at vi får demografisk modvind. Den sætter voldsomt ind omkring 2007, hvor vi jo er gået fra teori til virkelighed. For vi ved jo lige præcis, hvem det er, der er pensionister i 2007 og 2010. Det er ikke teori. Det er virkelighed. Vi ved også, hvem der er 16 år i 2007 og 2010. Det er ikke teori, det er virkelighed.

Kl. 20.30

Så vi forholder os til det, vi ved bliver en opgave for Danmark, når vi ser befolkningssammensætningen. Det er jo præcis det, den tidligere regering også anerkendte i den publikation, der hedder »Danmark 2010«. Det er derfor, det er så afgørende, at det er grænsen for vækst, der er anerkendt, at der er en grænse for, hvor meget vi kan øge det samlede offentlige konsum.

Og den er lagt ind over alle årene og er i gennemsnit ¾ pct. eller fordelt med 1 pct. op til 2005. Den lagde den tidligere regering ind, og vi sagde: O.k., det er så det mål, og efterfølgende er det ½ pct. Det er den grænse, der ligger for det, som staten og kommunerne og amterne kan bruge.

Der kan være en lille korrektion. Kommuner har et budget for i år, hvor de er ca. 1,2 mia. kr. over det, de havde aftalt med den tidligere regering i henhold til den vækstgrænse, som den tidligere regering selv havde sat. Den overskridelse har vi accepteret. Vi har ikke sagt, at man skal pille det ud. Men vi har lagt 1,4 mia. kr. yderligere oveni i realvækst, og amterne har en realvækst på 1,6 mia. kr.

Hvis man ser på det oprindelige mål, der var i forhold til 2001, så ligger vi på en realvækst på 4 mia. kr. i 2003 – i realvækst. Havde vi fulgt det oprindelige aftalegrundlag, skulle det være 3